

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียน
โปรแกรมพาณิชยกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียน
โปรแกรมพาณิชยกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
๒. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียน
โปรแกรมพาณิชยกรรมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
๓. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียน
โปรแกรมพาณิชยกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล และนักเรียนโปรแกรม
พาณิชยกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๓ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาหรือวิทยาลัยเทคนิค
ของรัฐบาล ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม
แบบหลายชั้น (multi-stage random sampling) โดยผู้วิจัยสุ่มจังหวัดมาร้อยละ
๒๕ จากเขตการศึกษา ๑๒ เขต และกรุงเทพมหานคร และสุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลายกับวิทยาลัยอาชีวศึกษาหรือวิทยาลัยเทคนิคจากจังหวัดที่สุ่มได้ด้วยวิธีการสุ่ม
อย่างง่าย ได้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒๒ โรงเรียน และวิทยาลัยอาชีวศึกษาหรือ
วิทยาลัยเทคนิค ๑๕ แห่ง จากนั้นสุ่มนักเรียนจากโรงเรียนและวิทยาลัยที่สุ่มได้ด้วย
วิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน ๓๘๖ คน และ

นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ ๓ จำนวน ๓๕๕ คน รวมทั้งอย่างประชากร ๓๕๕ คน

วิธีดำเนินงานวิจัย

๑. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หลักสูตร โปรแกรมพาณิชยกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจ และวิธีการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ

๒. วิเคราะห์เนื้อหาในแบบเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจ (สอ ๑๐๑ ถึง ๑๐๔) โดยแยกออกเป็นหัวข้อเรื่องและหาความถี่ที่ปรากฏในหนังสือแล้วสร้างแบบสอบขึ้น
๑ ฉบับ โดยรวมทุกทักษะ (integrated skill) ในฉบับเดียวกันให้มีสัดส่วน เนื้อหาตามความถี่ที่ได้วิเคราะห์ไว้

๓. นำแบบสอบที่สร้างขึ้นซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน รวม ๕๕ ข้อ ๑๐๐ คะแนน ไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาเพื่อนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๕ ท่าน พิจารณาความเหมาะสม นำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสอบ แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง

๔. นำแบบสอบไปทดลองใช้ครั้งที่ ๑ กับนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบางกะปิ จำนวน ๔๐ คน และนักเรียนประกาศนียบัตร วิชาชีพที่ ๓ วิทยาลัยพาณิชยกรรมบางนา จำนวน ๔๐ คน รวม ๘๐ คน แล้วนำข้อมูล ที่ได้มาวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก มีข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ค่ากว่าเกณฑ์จำนวน ๔๓ ข้อ และค่าอำนาจจำแนกค่ากว่าเกณฑ์จำนวน ๕๑ ข้อ นำ ข้อสอบในส่วนที่บกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข และคัดเลือกส่วนที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนและมีความถี่ ในการออกข้อสอบสูงออก คงเหลือข้อสอบ ๕๕ ข้อ ๕๐ คะแนน นำไปทดลองใช้ครั้งที่ ๒ กับนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนคุณนารีรุทธาราม วิทยาคม จำนวน ๕๕ คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ ๓ วิทยาลัย

พหุขการธนบุรี จำนวน ๔๕ คน รวม ๕๐ คน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก ได้ข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน ๖ ข้อ และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์ ๕ ข้อ นำข้อสอบในส่วนที่บกพร่อง มาปรับปรุงแก้ไขคำศัพท์ โครงสร้าง และตัวเลือกให้ง่ายขึ้นและตัดบทอ่านออก ๑ บท จำนวน ๑๐ ข้อ เพื่อให้เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการทดสอบ คงเหลือข้อสอบ ๙๕ ข้อ ๔๐ คะแนน แล้วนำไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่งกับนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดคันน้อยใน จำนวน ๔๐ คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ ๓ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ จำนวน ๔๐ คน รวม ๘๐ คน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้ข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง ๐.๒๑ ถึง ๐.๙๑ ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง ๐.๒๑ ถึง ๐.๕๗ และค่าความเที่ยงของข้อสอบแบบปรนัยเท่ากับ ๐.๙๖ และข้อสอบแบบอัตนัยเท่ากับ ๐.๘๘

๕. นำแบบสอบที่มีค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงตามที่ได้วิเคราะห์ไว้ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ทักษะคือ ทักษะการฟัง ๑๕ ข้อ ๑๕ คะแนน ทักษะการพูด ๑๕ ข้อ ๑๕ คะแนน ทักษะการอ่าน ๓๐ ข้อ ๓๐ คะแนน และทักษะการเขียน ๑๕ ข้อ ๒๐ คะแนน รวม ๙๕ ข้อ ๘๐ คะแนน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ทั้ง ๒ กลุ่มที่ได้สุ่มไว้แล้ว จากนั้นนำข้อมูลมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้

๖. นำข้อมูลที่ตรวจให้คะแนนแล้วมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติคือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม โดยการหาอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้

ภาษาอังกฤษธุรกิจรวมทุกทักษะและในแต่ละทักษะ โดยได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการเขียนสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการอ่านค่าที่ต่ำที่สุด

๒. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจรวมทุกทักษะและในทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน ส่วนทักษะการเขียนนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการอ่านค่าที่ต่ำที่สุด

๓. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถในการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน รวมทุกทักษะ และแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

๑. จากผลการวิจัยที่พบว่าทั้งนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและมีความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และมีความสามารถในการเขียนค่าที่ต่ำที่สุด รองลงมาคือ ทักษะการพูด การฟัง และมีความสามารถในการอ่านค่าที่ต่ำที่สุด การที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม อาจเนื่องจากนักเรียนไม่คุ้นเคยกับแบบสอบ เช่น การให้นักเรียนอ่านแล้วจับใจความสำคัญในเนื้อเรื่องแล้วเขียนออกมาในรูปของแผนภูมิ หรือการทำข้อสอบแบบโคลซ ประทอบการไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้าเพื่อทำการทดสอบ และอาจเป็นเพราะนักเรียนยังขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนอยู่ในระดับอายุที่ต้องการเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่นำไปใช้ประโยชน์ได้ในขณะนั้น โดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ของการเรียนวิชาอื่นที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในภายหลังหรือในระยะยาว (Maria Antonieta Alba Celani 1977:97) เมื่อพิจารณาความสามารถเป็นรายทักษะของนักเรียนทั้งสองกลุ่มพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

มีความสามารถในทักษะการเขียนสูงที่สุด และมีความสามารถในทักษะการอ่านค่าที่สุด ซึ่งไม่ตรงกับความต้องการของหน่วยงานรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจที่ต้องการใช้ทักษะการอ่านมากที่สุด (อัจฉรา วงศ์โสธร ๒๕๒๕ : ๕๕) และการที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในทักษะการเขียนสูงที่สุดนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนคุ้นเคยกับลักษณะของแบบสอบทักษะการเขียนมากกว่าแบบสอบทักษะอื่น ๆ เนื่องจากแบบสอบทักษะการเขียนเป็นการทดสอบการเขียนแบบแนะแนวทาง (guided writing) ส่วนการที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในทักษะการอ่านค่าที่สุดนั้นอาจเป็นผลเนื่องมาจากครูผู้สอนยังเคยชินกับการสอนแบบฟัง-พูด และครูยังขาดวิธีการสอนที่เหมาะสมในการกระตุ้นนักเรียนในการเรียนทักษะการอ่าน (Liliane Baltra 1983:8) และยังเป็นผลมาจากการที่นักเรียนยังขาดความรู้ทางคำานไวยากรณ์เพื่อช่วยในการอ่านให้เข้าใจและกระบวนการคิดอย่างสมเหตุผล ทั้งที่ จูเลียต เกอ เบริก และจินเนตต์ ซอเรส (Juliet de Burgues and Jeannette Suarez 1985:5) ได้กล่าวว่า นักเรียนต่างชาติส่วนใหญ่ที่ประสบปัญหาในการอ่านนั้น มีสาเหตุมาจากการอ่านโดยแปลความหมายเป็นประโยคต่อประโยค ไม่ได้ใช้ความคิดรวบยอดหรือกระบวนการคิดอย่างสมเหตุผลช่วยในการทำความเข้าใจในการอ่าน การที่นักเรียนมีความสามารถในทักษะการอ่านค่าานั้นยังอาจเป็นผลจากการสอนของครูที่เน้นการวิเคราะห์ระดับประโยค โดยแสดงให้เห็นว่าแต่ละประโยคประกอบด้วยหน่วยย่อย ๆ อะไรบ้าง ไม่ได้สอนไวยากรณ์ในระดับที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างประโยค รวมทั้งคำหรือวลีที่เป็นตัวเชื่อมโยงความคิดในระดับประโยคเข้าด้วยกัน ทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งเรื่องได้ ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมจิต เอี่ยมสุภนิมิต (๒๕๑๙:๔๙) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ แผนกวิทยาศาสตร์ และพบว่าระดับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในระดับไม่ดีพอเช่นกัน

๒. จากการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ซึ่งตรงกับสมมติฐาน

ที่ตั้งไว้ว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจแตกต่างกัน โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถสูงกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพื้นฐานความรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่ำกว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ดังที่ จูโร ลียากาส (๒๕๒๔: ๑๐) ได้กล่าวว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนโปรแกรมวิชาชีพส่วนมากเป็นเด็กที่สอบเข้าโรงเรียนของกรมอาชีวศึกษาไม่ได้ และอาจเนื่องมาจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมุ่งให้ความสำคัญเฉพาะวิชาในหมวดวิชาชีพ แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในหมวดวิชาสัมพันธ์เท่าที่ควร ดังที่ บรรจง ชูสกุลชาติ (๒๕๒๔: ๑๐) กล่าวว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนโปรแกรมวิชาชีพมุ่งไปฝึกงานที่ศูนย์ฝึกวิชาชีพของกรมอาชีวศึกษาถึง ๑๖,๐๐๐คน นอกจากนี้การที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจต่ำกว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพอาจเป็นเพราะนักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากยังไม่คำนึงถึงความจำเป็นอย่างรีบด่วนเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน เพราะนักเรียนยังไม่ได้ตัดสินใจแน่นอนที่จะประกอบอาชีพ (Maria Antonietta Alba Celani, in the British Council, ed. 1977: 97; Werner Hullen, in Reinhold Freudenstein, ed. 1981:65) และอาจเป็นผลมาจากตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1980 :119) ได้อธิบายเกี่ยวกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วไปที่อาจจะไม่ได้เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ฝึกได้ เพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนอกจากจะสอนได้แล้ว ยังต้องมีประสบการณ์ที่ยาวนาน มีการร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาอีกด้วย ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งเพิ่งจะสอนภาษาอังกฤษธุรกิจมาเป็นเวลาเพียง ๔ ปี หรือน้อยกว่านั้น อาจจะยังไม่ได้รับ การฝึกอบรมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จึงขาดเทคนิคในการสอน ทำให้มีผลส่งกระทบไปถึงความสามารถของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้บริหาร

๑. ผู้บริหารควรจัดให้มีการฝึกอบรม ให้ความรู้แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจ เกี่ยวกับวิธีสอน การเลือกเนื้อหา การประเมินผลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษธุรกิจ
๒. ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการประกอบอาชีพของนักเรียน ดังนั้น จึงควรกระตุ้นให้ครูผู้สอนไม่หาความรู้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ
๓. ผู้บริหารควรให้สิทธิแก่ครูผู้สอนในการเลือกเนื้อหาเพิ่มเติมนอกเหนือจากในหนังสือแบบเรียน เพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้กว้างขวางเหมาะสมตามดุลยพินิจของครูผู้สอน

สำหรับครูผู้สอน

๑. ครูผู้สอนควรได้มีการประสานงานกับครูคณาจารย์เนื้อหาวิชาธุรกิจ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาชีพ จะได้เป็นแนวทางในการวางแผนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ
๒. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจควรได้วางแผนการสอนและส่วนร่วมกันเป็นคณะ (Team Teaching) ทั้งนี้เพื่อจะได้มีการวางแผน เตรียมการสอน และปรึกษามีปัญหาที่อาจเกิดขึ้นร่วมกัน
๓. ครูผู้สอนควรจัดทดสอบความสามารถของนักเรียน และจัดสอนซ่อมเสริมในทักษะที่นักเรียนมีความสามารถต่ำ โดยอาจจัดสอนเป็นชั้นเรียน หรือจับคู่ให้นักเรียนสอนกันเอง
๔. ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อให้เด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และไม่หาความรู้ต่อไป
๕. ครูผู้สอนควรไม่หาความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ จากวารสาร หนังสือ หรือการฝึกอบรมต่าง ๆ

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ผู้วิจัยควรได้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษธุรกิจในแง่มุมอื่น ๆ เช่น กำน
หลักสูตร การวิเคราะห์แบบเรียน การประเมินผล เป็นต้น
๒. ผู้วิจัยควรได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ทั่วไปกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจ

ศูนย์วิทย์ทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย